

Písňe: 607, 680, 489.

1. čtení: Iz 35, 1-10

3. čtení (poslání): Fp 4, 4-6

2. čtení (základ kázání): Mk 7, 31-37

Ježíš se vrátil z území Týru a šel přes Sidón k jezeru Galilejskému územím Dekapole. Tu k němu přivedou člověka hluchého a špatně mluvícího a prosí ho, aby na něj vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil prsty do jeho uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl k nebi, povzdechl a řekl: „Effatha“, což znamená „otevři se!“ I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. Ježíš jim nařídil, aby to nikomu neřikali. Čím více jim to však nařizoval, tím více to rozhlašovali. Nadmíru se divili a říkali: „Dobře všechno učinil. I hluchým dává sluch a němým řeč.“

Ježíš vykonal delší cestu na území Féniciánů, na pohanské území. Tam je totiž Týr a Sidón. Nevracel se ovšem přímo, ale zase převážně pohanským územím zvaným Dekapole (Desetiměstí). A tady k němu přivedli člověka hluchého a špatně mluvícího. Byla to zvláštní cesta, když šel ze Sidónu, musel Galilejské jezero – cíl své cesty těsně minout, pokračovat do Dekapole a pak se vlastně vrátit do Galileje. To jistě nebylo náhodou, Ježíš šel do Dekapole úmyslně.

Ježíš uzdravoval nemocné, vracel zrak a sluch slepým a hluchým, vyháněl demony z posedlých a vracel jim duševní zdraví a důstojnost. Ale to bylo dosud jen v Izraeli pro domácí víry. Až na této své cestě mezi pohany, mimo Judeu, pomohl v Týru místní pohanské ženě a uzdravil její posedlou dceru. Tím prolomil hradbu mezi pravověrnými našinci a cizími pohany. Také pro ně tedy přinesl spásu, nejen pro své vlastní. A tak teď před ním v pohanské zemi stojí hluchý a špatně mluvící člověk, dost možná pohan.

Ježíš jistě uzdravoval ze soucitu s trpícími. Vždyť přinesl nám lidem lásku, která překonává sobectví. Ale soucit nebyl jeho jediný důvod. To by totiž počet uzdravených byl příliš malý. Vždyť nebyli uzdraveni ani zdaleka všichni potřební v Judsku a Galileji, natož pak po celém světě. Smysl uzdravení byl také jiný – znamení, snad něco jako přehrané podobenství. Bůh vstupuje do svého světa a přináší nám pomoc. Uzdravení od všelijakého zla, které člověka může ovládnout a ovládá. A nejen člověka, ale nakonec i celé národy. Pán přichází, aby osvobodil, zachránil.

Tak co tedy znamenalo toto znamení? Ten člověk neslyšel a špatně mluvil, nebo možná ani moc nemluvil. Ale Bůh jedná Slovem. Slovem stvořil zemi a celý vesmír, a bylo to dobré. Slovo Zákona mělo vést k dobrému jednání. Slova proroků napomínala, když se schylovalo ke krizi. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Slovem se zvěstuje a přijímá toto evangelium. Ale hluchý žádné slovo neslyší a špatně mluvící nevysloví dobré slovo, i kdyby ho měl třeba na jazyku.

Ježíš dal hluchému sluch a špatně mluvícímu správný hlas. Uvedl do pořádku to, co bylo pokaženo. Uzdravil ho. A to je znamení toho, že lidé jsou uzdravováni, aby rozuměli a mohli jasně mluvit. Copak jsme někdy nestáli opodál a nic neslyšeli, nebo nedovedli říct něco kloudného k pomoci druhým, když bylo třeba? Ježíš je ten, kdo dává rozumět Slovu a také pak o něm promluvit jasně a srozumitelně. Slyšet evangelium je dar, a darem je pak o něm svědčit – ať mluvením nebo jednáním, nebo jakkoli jinak.

Ježíš tomu člověku otevřel sluch a spravil hlas, takže mohl dobře slyšet, co mu kdo mluví, a také mohl sám dobře mluvit. To je znamení nejen pro něj, ale pro všechny ostatní, že Pán přináší Slovo. A to slovo působí, dává slyšet těm, kdo dosud nevnímali, nebo byli nevnímaví. Teď snad mohou pochopit o co vlastně jde, co je tím zvěstovaným evangeliem. Totiž, dotkl-li se Ježíš jejich uší. Doslova se tam píše, že mu do uší vrazil prsty. Jako kdyby tam to zacpané místo prorazil, aby Slovo mohlo proudit. Někdy to snad může i bolet, může to vyrušit, působit nepříjemně. Ale uvažme – jistě je lepší slyšet, než neslyšet. Ať se nám to zpočátku líbí, nebo nelíbí.

To Slovo, které Pán přinesl, dává také mluvit správně těm, kdo dosud nemohli. Nebo snad nevěděli co říct a jak. Opravuje řeč. Dává srozumitelnost, ale i pravdivost a odvahu tam, kde dřív nebyly. Pán mu vlastně dává svou vlastní řeč – vždyť se dotkl svou slinou jeho jazyka. Ten člověk dostal něco nového, a bylo to velmi osobní od Ježíše Krista.

Je to tak, jak řekl prorok Izajáš, jak jsem četl v prvním čtení, že se otevrou uši hluchých a jazyk němého bude plesat. Stane se něco, co bychom si sami nevymysleli a nedokázali si to ani představit. Zejména skromní a zastrašení ti, kdo si připadali umlčení a mimo poznání mohou být překvapeni, že slyší jasně, chápou o co jde a dovedou pak o tom mluvit. Tak se přeci projevilo seslání Ducha svatého na dvanáct učedníků v Jeruzalémě o letnicích, a potom ještě mnohokrát.

Ten uzdravený nepatřil původně k vyvoleným. A přeci bylo dosvědčeno jeho uzdravením a vysvobozením, že zaslíbení se vztahují na všechny, také na cizí a vzdálené. Ani my zde nejsme výjimkou. Vždyť Kristu patříme a on o nás dobře ví. A nejen o nás, ale také o lidech, zatím vzdálených, ale možná už skoro slyšících a schopných mluvit, nebo také o těch, kdo ještě uslyší, pochopí a promluví.

Pane, děkujeme za tvé slovo, kterým nás stále znovu uzdravuješ z naší hluchoty a neschopnosti mluvit. Prosíme, pomáhej nám k tomu, abychom slyšeli a dávali dobré svědectví.

Amen